

Op 'n vakantieavond in 1968 zàtten wij (Dereck Davids, zijn vriend Panda en ik) in de auto van Dereck koers naar Hammersmith pallace in Londen.

Het orkest Joe Loss speelt daar en dat is voor mij een grote bezienswaardigheid.

Het is reeds ca. 21.15 uur als we door een ruime hall de danszaal betreden.

Het is een vrij ouderwetse zaal van kollosale afmetingen en een enorme dansvloer. Langs twee korte kanten ~~en~~ langs een lange kant bevinden zich balcon.

Wij nemen plaats op het lange balcon en bestellen een glas cola aan een van de bars aan de korte kant vlakbij o.a. een souvenirwinkeltje. Aan de andere kant zijn ook een aantal kleine wànkeltjes maar die zijn vanavond afgesloten omdat het niet zo vreselijk druk is.

Joe Loss komt net voorbij lopen en Dereck vraagt me hoe ik het vind om zo'n grote persoonlijkheid van dichtbij te zien. Uiteraard beaam ik dat ik dat geweldig vind.

Geweldige paren dansen over de vloer en de muziek gaat non-stop door, dankzij de twee orkesten op het draaiende podium.

Om ongeveer 10.15 uur wordt door een Heer, met naar men mij verzekerde een schots accent, een demonstratie aangekondigd van een engels kampioenspaar Ballroom and Latin dancing.

Ze zullen een demonstratie geven van latin american, wellicht in aansluiting op de demonstratie ballroom, die wij eerder op de avond gemist hebben.

Grote schijnwerpers werpen kleurrijke effecten de zaal in en ondersteunen de fraaie show van het danspaar. Ook de muziek is uiteraard van een ongekend gehalte.

Cha, cha, cha, rumba, samba en Paso Doble worden met een geweldige lenigheid gedanst, en dan... plotseling valt de heer zonder enige aanleiding bij het in ontvangst nemen van een hartelijk applaus. Haastig krabbelt hij over-eind en het paar geeft als afsluiting nog een prachtige demonstratie slow jive te zien.

Daarna verdwijnen ze. De schijnwerpers gaan uit en de zaal is weer normaal verlicht. Op twee plaatsen worden dia's tegen de muren geprojecteerd.

Ook ik besluit te gaan dansen, maar bij de eerste dame krijg ik al nul op het "request"..... sorry I cannot do that.

Tenslotte slaag ik erin met een schotse dame de engelse wals te dansen, ook al beheerst ze niet eens de basispassen!!!

De avond is afgelopen en iedereen gaat naar huis. Bij een van de souvenirwinkeltjes heb ik 2 kaarten weten te bemachtigen en fier stap ik daarmee naar Joe Loss himself die de musici nog wat instrueert en die mij beduidt even te wachten dan krijg ik een foto met handtekening.

Samen met de wereldberoemde Joe Loss, wiens orkest op vrijwel elk wereldkampioenschap dansen de muziek verzorgt (o.a. hier in deze zaal) steek ik schuin de vloer

over. Mr. Loss ontmoet nog iemand met wie hij een praatje maakt en die hem beduidt dat hij met vakantie naar Holland gaat.

Als wij verder lopen haak ik daar gretig op in door te vertellen dat ik ook uit Holland kom, waarop Joe Loss antwoordt "U heeft een amerikaans accent".

Ik vertel hem dat ik een plaat van hem bezit nl. Tanzweltmeisterschaft 65 en dat mijn dansleraar een groot liefhebber van zijn muziek is.

Zijn kleedkamer is erg sober. Er staan een aantal platen in een rekje op tafel. Mr. Loss loopt naar een stalen kast en laat mij twee foto's zien en vraagt mij welke ik wil hebben. Ik vraag hem of het mogelijk is om beide foto's af te staan opdat ik er een aan mijn danspartner kan geven, die dit vast bijzonder zal waarderen.

Tenslotte maakte hij vier kaarten klaar die hij voorziet van de vriendelijke groeten en een handtekening. Deze stopt hij mij in de hand.

Om dit niet het einde van deze grootse ontmoeting te laten zijn informeer ik nog of de Heer Loss en zijn musici per dag veel tijd voor repetitie uittrekken. Hij bevestigt dit en verzekert me dat het erg moeilijk is om je in de muziek te handhaven. Op mijn vraag of hij ook op de in de hall geannonceerde wereldkampioenschappen in oktober zal spelen antwoordt hij dat hij dat nog niet weet.

Ik druk mijn held stevig de hand en dank hem vriendelijk. Hij vraagt me toch zeker goede reclame te maken in Holland.

Daarna verdwijn ik als laatste bezoeker samen met Dereck en zijn vriend naar Imperial Road 14 waar ik prompt de bijnaam Mr. Loss ontvang.

Eén ding had men goed door "Deze avond had mijn vakantie in Londen gemaakt....."